

Tamme tuinkers

Zittend aan de keukentafel in het zonlicht. Alleen – de kat is even buiten. In tijden dat je zoveel mogelijk binnen moet blijven lees ik over het eenzaamheidsvirus dat bij singles op de loer zou liggen. Herken ik dat?

Ik prijs me zeer gelukkig met mijn burens. Versgebakken taart voor mij en mijn buurjongetjes die even komen buurten. Ik klets met de kleintjes, terwijl ik zaden uitzoek om vast in mijn mini-moestuin te zaaien. Ik zuig een verhaal uit mijn duim: het is straks oppassen geblazen voor Wilde Spinazie, die gromt als je het hek binnenloopt. En kennen ze toevallig Tamme Tuinkers? We fantaseren samen verder over de spinazie: heb je een heggenschaar nodig om dat te oogsten? Kun je de tuinkers met een kleine schaar knippen? Nu maar hopen dat alles een beetje opkomt...

Twee dagen later breng ik een paar brownies; gekregen als bedankje van mijn werkgever, maar het zijn er zes. Ik deel liever. Weer een dag later geef ik een pak meel, ik doe er voorlopig toch niets mee. Krijg er een heerlijk rozijnenbroodje van terug. Weer een dag later zet ik een paar vrolijke viooltjes bij een paar andere burens in de tuin. Even iets om op te fleuren.

De zonnestralen zijn er gelukkig vaak, dat troost bij al het heftige, niet te bevatten nieuws. Ondertussen zie ik na een week de eerste tuinkers verschijnen in de bak die in het licht staat op de vensterbank. Zonlicht, lichtstralen, licht brengers, troost in kleine dingen. Nog een week, dan breng ik Tamme Tuinkers naar de buurjongetjes.

Andrea